

tution, hvor de bliver mødt med en massiv voksenkontakt, og hvor de kan opholde sig efter vores mening meget længere end de nugældende to eller tre måneder. Ofte er der jo behov for et ophold på et halvt eller et helt år for virkelig at få stoppet den kriminelle løbebane og bragt den unge tilbage på det rette spor.

Men hvad med sanktionerne? De kan heller ikke undværes. I dag er den kriminelle lavalder 15 år. Det betyder for unge under 15 år, at der har det ingen strafmæssige konsekvenser, hvis man overtræder loven.

Derimod har de sociale myndigheder pligt til at iværksætte foranstaltninger, som f.eks. kan være støtteforanstaltninger over for familien; det kan være beskikkelse af en personlig rådgiver eller anbringelse af barnet uden for hjemmet, men disse foranstaltninger bør ikke stå alene over for dem under 15 år.

Nogle siger, den kriminelle lavalder skal sænkes, men det løser ikke problemet. Så vil de 13-14-årige ligesom de unge over 15 år blot få det ene tiltalefrafald efter det andet, og når hammeren endelig falder, så vil de ofte være så langt ude i kriminaliteten, at de er umulige at nå.

Vi Konservative vil gå en anden vej. Lad mig nævne en udtalelse fra en avis – det var Berlingske Tidende – der havde en forsidehistorie under overskriften:

»16-årig dømt for tyveri af 77 biler«.

Artiklen fortalte så, at den 16-årige blev idømt 1½ års fængsel for i løbet af 11 måneder at have stjålet 77 biler. Artiklen sluttede med at fortælle, at anklageren meget naturligt gerne ville have en forklaring på, hvorfor den unge mand havde stjålet så mange biler, når han allerede som 15-årig havde fået en dom for biltyverier. Hertil forklarede den 16-årige stille og roligt:

»Der skete jo ikke noget ved at stjæle bilerne. Jeg blev slæbt en tur på politistationen, og 4 timer efter blev jeg smidt ud igen, og så var det jo lige meget« – og så var det jo lige meget.

Vi vil godt tage den 16-årige og andre unge kriminelle alvorligt. Det skal have konsekvenser, allerede første gang man begår kriminalitet, ikke ved at man sætter den unge i Horsens tugthus, Vridsløselille eller andre fængsler, men de unge skal stoppes i begyndelsen af deres kriminelle løbebane og mærke på deres krop, at samfundet ikke accepterer kriminaliteten.

Der skal gribes mærkbart ind allerede første gang. Vi skal altså have nogle nye sanktionsmu-

ligheder. Det er også til fru Margrete Auken, så fru Margrete Auken kan forstå den sidste pind om samfundstjeneste: nogle nye sanktionsmuligheder for de 12-16-årige, som ligger imellem det, at der intet sker, og det at blive sat i fængsel eller på institution.

Det kunne f.eks. være et antal weekender, hvor man udfører en særlig form for ungdoms-samfundstjeneste. Man skulle ved samfundsgavnligt arbejde eller beskæftigelse være med til at bygge op og reparere, hvad man havde været med til at rive ned og ødelægge.

Det skal være sanktioner, som er afpasset til børn og unge; sanktioner, som kan iværksættes hurtigt og tydeligt, så man opfanger en begyndende kriminalitet, og de unge føres tilbage til et normalt samfundsliv. Det var altså noget, der skulle ske sideløbende med den voksenkontakt og alt det andet, jeg har nævnt.

Formaninger og løftede pegefinger alene har spillet fallit. Vi skal have ansvar, konsekvens og omsorg. Det er vejen frem. Et sådant nyt sanktionssystem for unge lige over og unge lige under den kriminelle lavalder vil kunne kombineres med en udbygning af de ungdomskontrakter, som i flere kommuner har fungeret godt.

Men det er utrolig vigtigt både ved anvendelsen af ungdomskontrakterne og weekendsamfundstjeneste, at sanktionerne kommer meget hurtigt efter forseelsen både af hensyn til den unge selv og som signalværdi over for hans kammerater. Reagerer samfundet ikke hurtigt og konsekvent ved lovovertrædelser, så vil der være nogle børn og unge, som tænker, at så er det vel ikke så galt at hugge en cykel, være voldelig eller køre fræs i en stjålet BMW. Det signal ønsker vi ikke.

Og lad mig så slutte med et sidste citat fra en medarbejder i den sociale døgnvagt i København, som er fast bisidder, når de 15-17-årige bliver fremstillet i Københavns dommervagt, og hun siger: »De unge, der havner i dommervagten, har som regel været i hyppig kontakt med politiet, før de fyldte 15 år. Nu er de blevet så gamle, at de kan straffes. Så følger en tid med advarsler, tiltalefrafald, løftede pegefinger og betingede domme. Der går som regel et par år, før det ender med en rigtig straf.«

Se, den udvikling vil vi godt stoppe og vende. Og vi gør det meget gerne i et bredt samarbejde her i Folketinget.